

GORIŠKI SLOVENEK

IZHAJA VSAKO SOBOTO.

Uredništvo in Upravištvo: Via Carducci št. 10, II. nad.

Naročnine: Italijanska kraljevina: Celo leto Lir 10.— Pol leta Lir 5.— Tri mesece Lir 2.50 En mesec Lir 1.—

Oglaš: Oglaš na drugi strani Lir 1.— za vrsto. — Mali oglaš Lir 0.05 za besedo. — Znižane cene za letne naročnike.

Ministerski program

Bonomijevo ministerstvo, ki je od vseh po vojni skovanih ministerstev edino, ki je dobilo od zbornice resno zaupnico, se pripravlja, da svoj položaj utrdi.

V nekaterih odredbah se vidi resno voljo sedanjega ministerstva, da bi se napravil v Italiji mir, ki je predpogoj za vsako obnovo in preoblikovanje gospodarske krize, ki stopa v akutno stanje.

Na prvi hip se je zdelo, da bode premirje podpisano med fašisti in socialisti, isti nito služilo v pomirjenju razburjenih duhov, ki so tirali Italijo v neizogibno meščansko vojno. Vsakdanji dogodki pa dokazujejo, da so stranke danes že prenapojene od elementov, ki jim postaja premirje jako neuspešno, ker bi omejevalo njihovo zločinsko vdejstvo.

Ko je to Mussolini, ustanovnik fašistovskih zvez, uvidel, ni hotel prevzeti še nadaljne odgovornosti za počenjanje fašizma ter raje podal demisijo.

Vlada pa tudi ni mogla mirno gledati, kako se zopet razvija ugodno ozračje za meščansko vojno in je vsled tega izdala okrožnico na vse prefekte, s katero jim je strogo naložila, da morajo skrbeti za mir in red. Ker so se pa kljub temu v nekaterih prefekturah pojavili krvavi izgredi, je vlada v ministerski seji z dne 21. t. m. odstavila in predstavila številno prefektov, kojih imena si prihranimo, ker so za naše čitatelje brez vsakega interesa.

S tem pa je sedanja vlada gotovo dokazala, da spoznava vso resnost položaja in da jej je resno na tem ležeče, da se spravi državno življenje v ohvir zakonitosti.

Da se to slej ali prej tudi res posreči, dokazujejo tudi prizadevanja, da bi prišlo do nekakega sporazuma med katoliško in socialistično stranko, v koji slednji je zavladal popolnoma Turattijev duh.

Popolnoma neumevno se nam zdi vsled tega moskovsko prigovarjanje na italijanski proletarijat, da naj se vendar dvigne proti izdajskim voditeljem socialistične stranke, ki išče zavezništva pri meščanskih strankah.

Čudno se nam tudi zdi, da so puskali komunisti v trenutku, ko se obračajo do vsega sveta s prošnjo za pomoč, izdali tak proglas na italijanski proletarijat, ki trenutno gotovo ni sposoben za nobeno revolucionarno gibanje.

Zdi se pač, da napenja komunistem v Italiji vse svoje sile, da bi ne zgubil pridobljenih tal, toda kljub temu je razpoloženje v Italiji danes vse drugo nego je

bilo pred dobrim letom dni.

Edina nevarnost, ki je pretela Italiji, je bila meščanska vojna, toda kakor hitro se vladi posreči dovesti ljudstvo k spoštovanju zakona, je nevarnost zginita.

Sedanja vlada je voljna hoditi po začrtani poti, dobro vedoč, da je možno povzdigniti kredit italijanske države na zunaj edino na ta način.

S pomirjenjem teh takozvanih subverzivnih ali upornih struj se mora razsuti tudi fašizem, ki bi v tem slučaju izgubil pravico do obstoja.

V novem položaju pa bi se tudi mi Slovenci zamogli gotovo svobodneje gibati, čepravno moramo priznati, da nam tudi danes vlada ne krati svobode, kajti kolikor nam je znano, se po vsej Julijski Benečiji odvijajo jugoslovenska društva in veselica za veselico se vrsti po vaseh, ne da bi se kdo utikal v slovenske zadeve.

Črnogledi prerokovalci o naši osodi bodo morali kmalu umolkneti in pustiti besedo novim strujam, ki se bodo rodile bas iz svobodnega življenja, ki je v Italiji vsakemu, ki ne blati po nepotrebnem italijanskega življenja, zagotovljeno in zjamčeno.

Dosledno protislovje

„Edinosti“ in njenih pristavšev

V 183. šte. »Edinosti« se je nekdo prav pošteno vrezal s priobčenjem odlomka Masarykove razprave o Havličkovem političnem realizmu. To dosledno protislovje politike »Edinosti« se nam zdi tako važno, da hočemo zgoraj omenjeni članek dobesedno na tem mestu ponatisniti:

»V zaključnem poglavju velike razprave, ki jo je spisal T. G. Masaryk o znamenitem češkem politiku in publicistu Karlu Havličku - Borovskem (umrl pred 65 leti), imenuje Masaryk Havlička predhodnika političnega realizma.

Ker se dandanes toliko govori in piše o realizmu in realisti in ker so realisti na Češkem občutno posegli v razvoj političnega življenja svojega naroda — saj je bil Masaryk sam apostol političnega realizma — bo gotovo zanimalo tudi naše čitatelje, kako označbo daje Masaryk tej politični struji.

Vsak misleč politik vidi v zgodovinskem razvoju zakonitost in strog red; zato proučuje čas in njega zgodovino tako, kakor naravoslovec proučuje naravo. Tudi Havliček je ugotovil v zgodovini naraven zakon.

Kakor vsaka točna (eksaktna) znanost temelji tudi politika v izkustvih. Tudi Havliček kaže vedno na resnične okolnosti in

na dejstva. Ne priključuje se pa mnenju, da bi se morali zato politiki prilagoditi okolnostim. Nasprotno. Izkustvo ni oportunizem. Tudi politično izkustvo ne pomeni slepega sprejemanja dejstev. Havliček zahteva politiko pameti ter podčrtuje pri tem pamet bolj nego resničnost. Pamet mora brzdati domišljijo. Vendar ne smemo v politiki nikdar dajati prednosti mislim in načrtom, če so brez dejanske podlage.

Zato se Havliček ne drži slepo zgodovine in tega, kar podaja zgodovina. Realistični politik mora zgodovino ustvarjati! Politični realizem je napredek. Havliček veruje v razvoj, ali v postopen razvoj. Zato je bil proti revoluciji in proti radikalizmu in se zavzemal za miren, poraščajoč, trajen, gotov napredek.

Realistična politika je torej pozitivna. Radikalizem se odmika od pozitivnega napredka na levo, konservativizem na desno. Oba sta negativna. Radikalec agitira, konservativec je pasiven. Nasproti radikalni agitaciji in konservativni pasivnosti postavlja realizem aktivno delovanje — akcijo.

Toda, realistična politika se le dozdevno kaže kot srednja pod med radikalizmom in konservativizmom. V resnici stopa naprej, ne pa v sredi imenovanih smeri.

Kjer se politika naslanja na natančna opazovanja, na pametna izkustva, tam začenjajo ljudje gledati daleč predse.

Radikalci nadomeščajo tak bistri vid s sumničeni. Havliček označa to s sledečimi besedami: nezaupanje in sumničenje niso bistroidnost.

Radikalizem in reakcija sta politični diletantizem. Nasproti realizmu, ki hoče iz politike napraviti eksaktno strokovno znanost, so radikalci in reakcionarci isto kakor mazač nasproti znanstveno izobraženemu zdravniku. Radikalci so v politiki to, kar je v poeziji prigraden pesnik. Reakcija pa ima glavno oporo v slabosti človeškega razuma in človeških značajev.

Ake ga motrimo filozofovski in zgodovinski radikalizem ni nič drugega nego materializem. To je njegovo pravo bistvo in od tod njegova vera v silo. Tudi njegova revolucionarna romantika ima tukaj svoj izvor, kakor tudi njegova nesposobnost za polnovečjavno življenje.

Povsem realistično uči Havliček: »prej so umirali za čast in blaginjo naroda, mi pa hočemo iz istega vzroka živeti in delati.« V teh besedah je vsebovan ves realistični humanizem — človekoljubja.

Tistemu »nekdo« ne zamerimo radi njegove naslovne zmote, zlasti pa če v polni meri vpoštevamo zadnje pasjevroče dni, a da bi uredništvu odpuščili, tega nikdar! Iz celega

članka odseva tako jasno kot solnce realizem politike, in sicer one politike, katere so zmožni le Čehi. O taki politiki okoli »Edinosti« še niti sanjalo se ni nikdar, ker ti možakarji so preveč prežeti z radikalizmom, naj si bo to že po naravi ali po importiranem denarju; nam za sedaj ni mnogo za to. Za danes nam je v glavnem konstatirati, je-li s svojo drzno nadutostjo hočejo res cel svet imeti za norca? Ali se ne vidijo povsem preživljeni v Havličkovem radikalizmu, pomešanem z reakcionizmom? Za takrat naj cenj čitatelji sodijo o stvari. Mi se pa svoječasnno po vrnemo k argumentu.

Washingtonska konferenca

Med novjšimi predmeti mednarodnega zanimanja stoji Washingtonska konferenca, ki jo je sklical Harding.

Glavni predmet razprave bi bilo razoroženje. Po želji nekaterih bi morala biti to mednarodna konferenca, a po mnenju nekaterih zadostuje sporazum med Združenimi državami, Japonsko in Anglijo.

To pa seveda Franciji in Italiji ni nikakor všeč, vsled česar se čita v njihovem časopisu, da mora obsegati sporazum vseh šestih velesil, med katere se hočejo šteti tudi Francija, Italija in Kitajska.

Podlaga vseh teh razprav je želja, da bi se moglo živeti »pri odprtih vratih«, to je z majhnimi ali nikakimi oboroženimi silami. Kakor vedno si stojè tudi to pot zavezniški precej navskriž. Amerikanci pritiskajo bajè na Japonce, da bi ti popustili od versailske mirovne pogodbe in Anglija menda daje Japoncem potuho.

Vsekakor mora biti ta konferenca precejšnje važnosti, ako se namerava podati na pot isti Lloyd George.

Pomoč Rusiji

Čeravno se nahaja Rusija v silnih škripcih, kaže uradno časopisje še vedno svoje zaupanje v bolševizem. Sovjetska vlada razpošilja tudi dan za dnevom v svet brzojavke, iz katerih bi se moglo sklepati, da se obračajo ruske razmere celò na bolje. Tako je javila neka brzojavka, da ponekod pomanjkanje ne bode tako hudo, kakor se je predvidevalo pri strašni suši. Slučajev kolere v mesecu juliju je bilo 22.000 proti 42.000 v mesecu juniju.

Nej slabše da se godi tartarskim pokrajinam in pa georgski republik, kamor so udrle rudeče čete in poplenile blago in živino. Možki so morali zbežati, dočim so rudeče čete dale odduška svojim živinskim čustvom na zaostalih ženskah in otrocih.

Hčer slavnega revolucionarnega kneza Krapotkina piše v angleškem časopisu »Observer«,

da bode ruski narod, ki je prenesel carizem, prebavil tudi komunizem. Radi tega naj bi se vnanje države ne strašile pomagati Rusiji, katerakoli naj bi bila že vlada. Kar najboljše potrebuje Rusija je železo, tkanine in žito. In glede tega slednjega naj se danes pomisli, da je bila Rusija do izbruha svetovne vojne zalagateljica Evrope!

No, Amerika se je tudi to pot izkazala za najhitrejšo pomočnico. Danes namreč leži v pristanišču gdanskega mesta že 8000 tonelat raznega živeža za rusko deco. Trdijo neki, da se s to množino živeža da nasiliti milijon otrok (menda le enkrat! Op. Ur.).

Te dni pa se je sestal v Londonu tudi mednarodni odbor za pomoč Rusiji, ki bode vodil v smislu sklepov vrhovnega sveta vso pomožno akcijo posameznih odborov, ki se ustanovljajo v vsaki državi.

Povdarja se, da ta odbor ni medzavezniški, ampak popolnoma mednarodni, vsled česar se pričakuje, da stopijo z njim v stik odbori vseh držav, ne glede na to, ali so zavezniški entente ali ne.

Pogajanja med angleško vlado in Irce

Pogajanja med tema dvema nasprotnikoma se še vedno nadaljuje, dasi ni prišlo še do nobenega vidnega vspeha.

Irski deželni zastop se brani namreč sprejeti angleške predloge, ki obsegajo avtonomijo Irske v podobi angleških dominjonov. Sinfajnerji pritiskajo namreč na popolno vjedinjenje in svobodo Irske.

Radi tega so se odnošaji z Ulsterskv pokrajino, kjer tvorijo večino prišeljeni Angleži zopet pojstril. V mestu Belfast je bila vržena bomba, ki je ranila šest oseb.

Tako kažejo vsi znaki, da se morda še v tem tednu prekinejo vsa pogajanja in da izbruhne z nova meščanska vojna, ako ne vporabi vse svoje avtoritete irske deželni zastop, s kojim se vodijo pogajanja.

Vprašanje albanskih mej

Vprašanje določitve mej nove albanske države, ki je nastala leta 1913. po zmagi drugih balkanskih narodov nad tedanjo turško veselilo, ni bilo nikoli do dobra rešeno. Meje na papirju, ki jih je določila konferenca velesil l. 1913., se vsled evropske vojne niso mogle določno začrtati in zmešnjava je bila v tem oziru popolna. Negotovost albanskih mej je bila tem večja, ker so sosedje Albanije zahtevali po svetovni vojni znatne popravke mej iz l. 1913.

in so s tem namenom tudi zasidli nekatere albanske kraje in jih držijo do dandanes v svojih rokah.

Predvsem prihaja v poštev Grška, ki zahteva zase okraja Korča in Argirokastro v južnem delu Albanije. Grško podpira Anglija, dočim so drugi zavezniki za to, da se Albani prisodijo meje, ki so bile določene na gori omenjeni londonski konferenci. Pred par dnevi pa je Anglija nepričakovano izpremenila svoje Grkom prijazno stališče in je naznanila prizadetim državam, da priznava tudi Angleška vlada potrebo, da se Albaniji ohranijo njene meje iz l. 1913. Anglija je s tem osvojila stališče Francije in Italije, ki sta bili tudi prej za nedotakljivost albanskih mej.

Po tej angleški izjavi se lahko smatra vprašanje južno-albanskih mej za končno rešeno. Ako bi se Grška obotavljala in delala težkoče, imajo zavezniki proti njej mogočno orožje, ker je po balkanski vojni iz l. 1912-13 vseh šest tedanjih evropskih volesil uradno naznanilo grški vladi sledeče: »Otoki ki so jih volesile prisodile Grški, postanejo po sklepu šestere volesil končno grška last le tedaj, ko grške čete izpraznijo ozemlje, ki v smislu priloženega zapisnika iz Florence od 17. decembra 1913. pripadajo Albaniji, in obenem tudi otok Saseno. Dalje se mora grška vlada obvezati, da se ne bo upirala proti sklepu volesil glede južne Albanije.«

Drugi sosed, ki je prizadet pri končni določitvi albanskih mej, je Jugoslavija. Jugoslovenske čete držijo zasedene v sedanjem hipu sicer nekatere gorske kralje ob severni in vzhodni albanski meji, toda tu so težave znatno manjše, ker se jugoslovenska vlada strinja z zavezniki v tem, da morajo ostati albanske meje, kakor so bile l. 1913. Že l. 1920. je jugoslovensko odposlanstvo na mirovni konferenci izjavilo, da smatra jugoslovenska vlada, da bi se albansko vprašanje najbolje rešilo, ko bi se Albaniji pustile meje iz l. 1913., izvenzemši male popravke na eni ali drugi točki teh mej. V isti noti je jugoslovensko odposlanstvo naglašalo, da mora Albanija postati popolnoma neodvisna država Dne 25. junija t. l. je izjavil jugoslovenski zastopnik v Zvezi narodov g. Jovanović, da jugoslovenska vlada ne zahteva nikake spremembe albanske meje. Dasi bi Jugoslavija kot naslednica črnogorskih pravic lahko zahtevala zase Skader, pod katerim so se leta 1913. skupno borile srbske in črnogorske čete, se je nova država vendar prostovoljno odpovedala vsakemu povečanju svojega ozemlja na račun Albanije. Pri tem je imela pred očmi cilj, ki je važnejši kot kak večji ali manjši kos ozemlja, namreč cilj, da se ako le mogoče prepreči, da bi se nobena druga država ne mogla vgnezditi v Albaniji in na Balkanu.

Končno se bo uredilo vprašanje jugoslovensko-albanskih mej pred Zvezo narodov. K seji, ki se bo vršila v septembru, so pokličani jugoslovenski in albanski zastopniki, da obrazložijo vsak svoje stališče, nakar bo Zveza narodov izrekla svoj sklep o tej zadevi.

DOPISI

Iz Tolminskih hribov. — Cenjeni gospa urednik! Le malo je čitati v Vašem cenj. listu iz naših hribov. Res, da ni posebnih dogodiljav na dnevnem redu pri nas, ali včasih bi bilo le prav, ako bi izvedel svet kaj o našem življenju, in to s posebnim ozirom na naše ravno letos ne bi sijajno gospodarstvo.

Letos preda huda nam kmetovalcem. Pridelki na polju bodo vsled izredne suše na splošno pičili, četuli smo imeli kako roso dožja več kot v nižavi. Kar nam bo dalo pa najbolj občutiti, je pomanjkanje krme. In pomislite, pomanjkanje krme je bilo vselej za nas kakor pomanjkanje vina na Vipavskem, ali v Brdih. In vendar je tako!

Pomisliti pa je pri tem, da do danes lahko s ponosom rečemo, da se število naših repov približuje onemu iz pred vojne. Kako je do tega prišlo, sam skoro bi Vam ne mogel povedati. Od začetka smo obupavali, ker smo bili večinoma brez hleva in glave v njem. A kar se je zgodilo od premirja sem, nas živo uči, da človek ne sme nikoli obupati. Deloma sta nam komando genio in vojaška uprava za prvo silo vstopavili hrane in hleve, deloma smo si pa sami pomagali kakor smo najbolje vedeli in znali. In dolgo ne bo, ko bodo povsem izginile vse sledi grozne vojne.

Ako bomo kaj v kratkem prišli do vojne odškodnine, bo naše splošno blagostanje na boljšem kakor nekdanj. Reči moramo, da naše gospodarstvo se bo lahko zelo lepo razvijalo v naši novi državi, ker bo mnogo popraševalcev po naših pridelkih, samo če nam bodo preskrbeli naši poslanci predpogoje za čim hitrejšo izboljšanje naših pašnikov, senožeti in gozdov, za čim obsežnejšo industrijo, izkoriščevanje pri tem neprecenljivih zakladov naših vodnih sil itd.

Tudi železnica, ki se bo po verodostojnih zatrdilih v najkrajšem času gradila od Sv. Lucije po Laški in Koritniški dolini skozi Predil, bo v veliki meri oživila in podkrepila naše blagostanje.

Za prvi hip pa trdno pričakujemo od naših zastopnikov, da bodo podredili slepomišnjenju z združništvom izposlovanju takojšnjih izrednih državnih podpor najbolj prizadetim po suši, dobave krmil po znižani ceni; predvsem pa imajo skrbeti, da se bodo vojne odškodnine takoj po predpisih izplačevale. To so naše najskromnejše zahteve, katerim so oni dolžni zadostiti. Ako jim je res na srcu, kakor pravijo, edino naš blagor, potem jim ne bo težko izposlovati tega; ako pa hočejo na naš rovaš uganjati svojo za nas skrajno nezdavno in škodljivo politiko tudi izven naše države, je bolje da takoj odločijo dano jim zaupanje, s čimer si prihranijo naše in naših potomcev preklinjanje.

To govorim v imem svojih prijateljev in znancev, ki so takega in nič drugačnega mnenja.

Hribovci.

Domače vesti

Prostovoljna ponudba žita državi. — Glavni civilni komisarjat je razposlal sledeči odlok finančnega ministrstva, oziroma komisije za spreemanje žita na Primorskem: Da bo poljedelcem mogoče dobiti za žito letošnjega pridelka cene, ki jih predvideva zakon od 4. maja leta 1920. št. 660, bo osrednji urad za nove pokrajine odredil s posebnim odlokom, da se bodo nagrade, ki jih določa omenjeni zakon, plačevale tudi v novih pokrajinah. Poljedelci bodo torej lahko prostovoljno ponudili žito lastnega pridelka, ki ga imajo več kot jim bo potrebno za seme, za prehrano družine, kolonov, hlapcev in stalnih delavcev. Ponudbe je treba predložiti občinskemu uradu kraja, v katerem se nahaja posestvo ali njega večji del, do 15. septembra. Ker se ta rok ne bo v nobenem slučaju podaljšal, je za kraje, kjer se žito spravlja po 15. septembru, dovoljeno, da predložijo približne ponudbe z na splošno navedeno količino žita. Kdor ne prideluje žita ne posredno, ne sme predložiti nikake ponudbe. Ponudbe se pišejo na posebnih vzorcih, ki se dobivajo v občinskem uradu, in morajo vsebovati odgovore na vsa vprašanja. Občine izdajo potrdilo sprejema predložene ponudbe. Pridelovalci žita ne smejo ponuditi žita, ki ga potrebujejo za seme in za prehrano lastne družine in poslov. Količina, ki mora ostati za seme, ne sme biti manjša kot prejšnje leto, a za prehrano je treba računati 110 kg na leto za vsako osebo. Žito, ki se ponudi državi, bo moralo biti na razpolago sprejemni komisiji in se ne bo smelo ne prodati ne drugače odstopiti, ako ne da sprejemna komisija posebnega dovoljenja. Ponudnik bo moral spraviti žito do skladišča ali postaje, ki mu jo odloči komisija, a komisija mu bo izplačala za prevoz primerno odškodnino. Izvoz žita iz ene pokrajine v drugo je v načelu prost, toda do 31. avgusta t. l. je prepovedano uvažati žito v sledeče pokrajine: Videm, Treviso, Belluno, Vicenza, Benetke, Rim, Grosseto, Teramo, Chieti, Aquila, Campobasso, Neapolj, Avellino, Benevento, Caserta, Salerno, Foggia, Bari, Lecce, Potenza, Cosenza, Reggio Calabria, Catanzaro, Palermo, Catania, Messina, Trapani, Girgenti, Siracusa, Caltanisella, Cagliari, Sassari, do 15. septembra pa v Julijsko in Tridentinsko Benečijo. V omenjene pokrajine je dovoljen samo uvoz žita, ki je namenjen mlinom, toda potrebno je posebno dovoljenje sprejemne komisije dotične pokrajine. Največje cene za žito pridelka l. 1921. so sledeče: L. 146,50 za mehko in napoli trdo zrnje in L. 170 za trdo zrnje. Te cene bodo veljale na podlagi čl. 1. in 2. komisarjatnega odloka od 23. junija 1921. Naglašajo pa se, da bo komisija zavrnila žito, katerega težina bo znašala manj kot 70 kg na hektoliter, dalje žito, v katerem bo več kot 5% smeti, ki bo imelo kakršenkoli pogrešek ali ki ne bo dobre in zdrave vrste in ako ne bo suho. Pridelovalci, ki ponudijo

žito katerega bi ne bilo mogoče sprejeti, ne bodo imeli nikake pravice do odškodnine za prevoz, tudi če so žito že pripeljali. Pri izplačevanju se bo utrgalo po 50 stotink od kvintala v prid žitorej. Ako pa se žito po 1. avgusta, se bo moralo plačati 50 stotink od kvintala za vsak mesec in za vsak del meseca, ki je daljši kot 10 dni. Kdor se ne bo držal določb odloka od 22. junija 1921. se bo kaznoval v smislu čl. 10. in 11. istega odloka.

Upravitelj in urednik: Karol Južič.
Tiskarna G. Juch v Gorici.

TISKARNA G. JUCH

Gorica, Via Morelli 14

SPREJEMA VSAKO

TISKARSKO DELO

BANCA DELLA VENEZIA GIULIA - GORIZIA

Banka za Julijsko Benečijo v Gorici

Anonimna družba - Društvena glavnica L. 1.000.000

Agencije:

Ajdovščina, Ajello, Gradišče, Gradež, Červinjan, Kormin, Tržič.

Depoziti - posojila - odračuni

Brezplačna emisija bančnih nakazov, ki so vporabljivi po celem kraljestvu

Società Servizi Automobilistici

ING. RIBI & C.

sprejema prednambe za izleto

ob nedeljah in praznikah v

— Gradež. —

Za nedelje so bile stavljenе

proge Kojasko-Dobra, Ajdov-

ščina-Vipava, Krmin-Cedad.

Agrarni združni konsorcij v Gorici

Zadruga z omejeno zavezo

Tekališče „Giuseppe Verdi“ št. 29 (Mestni dvorec)

Pri tem konsorciju se razprodajajo:

- I. **KRMILA:** Oves, otrobi, moka za krmljenje, sezamove pogače, sol za živino.
- II. **SEMENA ZA PAŠNIKE:** Različne vrste detelj, rastlin za krmljenje in vrtnin.
- III. **GNOJILA:** napravljena umetno iz najboljših kemičnih snovi.
- IV. **VITRIJOL IN ŽVEPLO.**
- V. **PLUGI** znamke „Sack“ in drugih ter razni poljedeljski stroji.